

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 208/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] zastúpenej Mgr. Petrom Kupkom, advokátom, Hlavná 23, Trnava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 32T/17/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 32T/17/2025 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje v napadnutom konaní okresnému súdu prikázať konať bez zbytočných prietáhov a domáha sa priznania primeraného finančného zadost'učinenia 1 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podal na okresnom súde 7. marca 2025 obžalobu proti sťažovateľke vo veci spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. Proti sťažovateľke bol následne okresným súdom vydaný trestný rozkaz č. k. 32T/17/2025-195 z 9. apríla 2025 (ďalej len „trestný rozkaz“), ktorým ju uznal vinnou zo spáchania uvedeného prečinu. Proti trestnému rozkazu sťažovateľka podala odpor, v dôsledku čoho došlo k jeho zrušeniu a okresný súd

uznesením č. k. 32T/17/2025-209 z 8. júla 2025 (ďalej len „uznesenie o prijatí obžaloby“) rozhodol o prijatí obžaloby. Sťažovateľka proti uzneseniu o prijatí obžaloby podala sťažnosť.

3. Ústavný súd k priebehu napadnutého konania dopytom na informačnom centre okresného súdu zistil, že sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu o prijatí obžaloby bola uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6Tos/153/2025 zo 7. októbra 2025 zamietnutá. Následne sa uskutočnili hlavné pojednávania 13. januára 2026 a 20. marca 2026. V súčasnej dobe je nariadený termín hlavného pojednávania na 24. apríl 2026. Zároveň bolo zistené, že sťažovateľka v doterajšom priebehu napadnutého konania nepodala sťažnosť pre nečinnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému konaniu namieta nečinnosť okresného súdu. Vyjadrila nespokojnosť s tým, že do dňa podania ústavnej sťažnosti okresný súd v jej veci nevydal rozhodnutie, resp. ani nenariadil žiadne hlavné pojednávanie. Doterajšie trvanie napadnutého konania považuje za neúmerné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

6. Ústavný súd v súvislosti s namietanými prieťahmi v prvom rade pripomína, že z argumentácie sťažovateľky vyplýva, že existenciu prieťahov vidí primárne v nečinnosti okresného súdu. Na základe informácií z okresného súdu zároveň jednoznačne vyplýva, že sťažovateľka v doterajšom priebehu napadnutého konania (pred podaním ústavnej sťažnosti) nepodala sťažnosť pre nečinnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku.

7. Podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ak je dôvodný predpoklad, že došlo k prieťahom v príprave prejednaní veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k prieťahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorakolvek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu. Na tomto mieste preto ústavný súd zdôrazňuje, že keďže v ústavnej sťažnosti sťažovateľka vo vzťahu k postupu okresného súdu namietala primárne jeho nečinnosť, preto je o to zreteľnejšie, že mala ako účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv využiť práve sťažnosť pre nečinnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku.

8. Ústavný súd poukazuje na § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo

ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

9. Ústavný súd už opakovane judikoval, že sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku možno považovať v zmysle § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde za účinný právny prostriedok, ktorý zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorého použitie sú sťažovatelia oprávnení podľa osobitného predpisu – Trestného poriadku. Obdobný názor vo vzťahu k porovnateľnej právnej úprave § 91 rakúskeho Gerichtsorganisationsgesetz (zákon o organizácii súdov) zaujal aj Európsky súd pre ľudské práva (pozri rozsudok vo veci Holzinger proti Rakúsku z 30. 1. 2001, sťažnosť č. 23459/94, bod 16 a nasl.).

10. Vzhľadom na to, že sťažovateľka nevyužila právny prostriedok ochrany svojich práv, ktorý jej osobitný predpis (Trestný poriadok) účinne poskytuje a na ktorého použitie bola oprávnená, bolo potrebné jej ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

11. Nad rámec uvedeného ústavný súd zároveň dodáva, že aj v prípade neodmietnutia ústavnej sťažnosti sťažovateľky ako neprípustnej z dôvodu nevyužitia účinného právneho prostriedku na ochranu jej práv – sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, by ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. K uvedenému záveru ústavný súd vedie skutočnosť, že napadnuté konanie ako celok toho času trvá len približne jeden rok. Navyše, ani z jeho priebehu (ako je uvedený v bodoch 2 a 3 tohto uznesenia) nevyplývajú z hľadiska postupu na strane okresného súdu také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a následné konštatovanie porušenia práva na konanie bez zbytočných prietahov v ústavnoprávne relevantnej intenzite. Práve naopak, doterajší postup okresného súdu v napadnutom konaní je možné v zásade vyhodnotiť ako bez zjavných prietahov.

12. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

13. Na záver ústavný súd pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich práv za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným prietahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu